

Publicerad 2009-04-29 11:47 av Jari Riikonen

En vanlig familj i ett vanligt hem. På ytan verkar allt normalt, men under ytan är allt inte som det ska.

I otrohetens skugga, den andra kvinnan

I otrohetens skugga, den andra kvinnan.

En helt vanlig familj i ett vanligt samhälle. Kajsa träffade sin kärlek på gymnasiet. Sedan var de oskiljaktiga, ända in till döden. Åtminstone var det vad Kajsa hoppades och trodde på. Även senare, när karriären tagit fart för honom och Kajsa fött sonen Kent, trodde hon fortfarande på den eviga kärleken. Hon älskade honom och han henne. Det var hon säker på. Men något hände på vägen. Något som hon i sin vildaste fantasi aldrig ens trott var möjligt. Sådant hände bara andra, inte henne.

Kajsa orkade inte vänta längre, hon måste få höra hans röst. Hon ringde upp. Hoppades att han skulle svara. Deras gemensamma son(Kent) bodde hos pappan över helgen. Men det hon egentligen ville var att höra hans röst. Att han skulle be om förlåtelse. Att de skulle börja om på nytt. Att den andra inte betydde något. Det som varit så bra mellan dem. Ända fram tills den där slynan dök upp och stal honom. Om några veckor hade de varit gifta i tio år, skulle hon påminna honom om det? De var ju inte skilda än, inte formellt i alla fall

Det var ödsligt på gården nu för tiden. Gården som förr var en mötesplats för hans affärsbekanta, vänner, var numera lika tyst som den täta granskogen intill. De få vänner hon hade kvar hörde sällan av sig. Telefonen ringde inte lika ofta som förr. Livet hade tagit en paus, stannat upp. Hon saknade Kent. Men han kom ju hem, i alla fall varannan helg. Ibland hade han en kompis med sig. Gården sken upp på ett annat sätt när han var där. Luften blev lättare att andas, inte så ångestfylld, inte så fylld med minnen och bilder. Han var en kopia av sin far. Lång och ståtlig, blåa ögon och ljust vågigt hår. "Aldrig att du får honom" hade hon skrikit när Kent kom på tal. Men han var gammal nog att bestämma själv var han ville bo. "Får jag inte bo hos pappa vill jag inte bo hos någon av er" Det fick bli en kompromiss, för Kents skull, det var inte hans fel det som hänt.

Hon hade planerat tioårsdagen månader i förväg. Städat och dammat, allt skulle vara skinande rent. Hon hade tänkt duka och laga en riktig kärleksmiddag. Bara för dem tre. Överraska, se hans min, höra hans röst säga."Men älskling, vad fint du har gjort det." Sedan skulle hon ha tagit fram tio röda rosor, kysst hans kind, gett honom en kram och sagt. "Grattis på tioårsdagen, rosorna har jag köpt i samma blomsterhandel där vi köpte brudbuketten."Minns du" skulle hon ha frågat."Minns du hur vi stod där och inte kunde bestämma oss för vilken bukett vi skulle välja. Hur vi skrattade och flamsade omkring därinne, som två nykära tonåringar. Hur sur expediten blev. Kan ni inte välja så gör jag gärna det åt er. Hur vi till slut valde den allra största buketten med röda rosor. Det är klart att du minns. Visst gör du? Så skulle hon ha sagt. Och han skulle sagt,"visst gör jag det, älskling"

Karlar, tänkte hon, hur lätt har de inte för att glömma. Personnummer på barnen, födelsedagar, bemärkelsedagar, skittvätten, städningen, maten. Det var hennes jobb att hålla reda på det. Hon hade valt att ha det så. Han jobbade, betalade räkningarna, maten, såg till att de hade vänner, någonstans att bo. Vad kunde då vara mera naturligt att hon tog hand om hemmet, sonen. Det var bra, tryggt och säkert.

Men han var inte utan brister. Han drack, ibland för mycket. Han försvann, hörde inte av sig På jobbet sade de att de inte visste var han var. Ringde hem, kunder, skulle bli sen, sitt inte uppe och vänta. Ibland ringde

han inte alls. När han dagen efter, ordentligt bakfull, äntligen steg in genom ytterdörren hade han ofta med sig en present. Parfym, ibland en flaska dyrbart vin, en fin jacka. Han sade bara ett hej, sträckte fram presenten. Från hans panna rann olusten ut. Han torkade sig med skjortärmen. "Var har du varit" frågade hon. "förstår du inte att jag var orolig, på jobbet sade de att de inte visste."

Han ägde hälften av företaget och skyllde alltid på kunderna. "De måste smörjas, de är viktiga för oss" Det var allt. Han ljög och det syntes på honom. Kajsa slog honom på bröstkorgen med sina knutna nävar, bönade och bad, skrek och grät om vartannat. Han lovade att bättra sig, han älskade ju bara henne. Han tröstade. Fattade tag om hennes axlar, drog henne intill sig. Hon lugnade sig, kände värmen från honom, sjönk ihop, matt. Han bar henne till soffan, smekte hennes hår, hon kände sig trygg, lugn, allt blev bra igen. Det var bara henne han älskade. Hon brukade somna i hans famn.

Ännu en vardag. Ännu ett gräl. "Men du då" hade hon sagt" Har du inga fel." De vanliga beskyllningarna. Hon kunde räkna upp massor av fel hos honom. Anteckningsblocket var fullt, hon gav blocket ett namn, tusen skäl att lämna honom. Hon berättade om boken till en vän. Hon hade rätt henne att glömma, lämna honom. Han var inget att ha. Hon visste att vännen hade rätt. För hennes egen skull, för sonens. De hade rätt, det borde hon, lämna honom, skilja sig. Det var egentligen bara en detalj, och hon skrev med stora bokstäver på blocket som låg bredvid telefonen, som gjorde att hon fortfarande hoppades. Det stavades kärlek. Kärlek med stora bokstäver. Hon älskade honom så mycket att det gjorde ont. Trots att han ibland var ett svin. Trots att han såg henne som en begagnad möbel. Han hade sagt det en gång, under ett gräl. Men hon ville inte tro det då, lika lite som nu. Det kunde inte vara sant, hon grät, hoppades att det var fel. Det var inte om henne han pratade. Det fick det inte vara. Vid gud, nej, inte hon, någon annan, självklart, så var det förstås. Kunde ju inte vara på något annat sätt. Det omöjliga kunde inte hända. Hon var ju hans diamant, det hade han sagt på bröllopsnatten, och så skulle det förbli. Det hade han lovat.

Två signaler gick fram och en röst svarade "Hallå" Hon hörde direkt att det var han. "Hej, det är jag" sade Kajsa "Är Kent där. "Nej, han gick ut med några kompisar". Det började bli pinsamt att ringa och fråga efter Kent varje dag. Det var ju honom som hon längtade efter. Därför ringde hon alltid på hans hemtelefon, bara för att få höra hans röst. Hon blev glad av att höra att Kent var ute. Då fick de mer tid att prata. Hon hoppades förstås att han skulle säga att de skulle försöka, prova, börja om på nytt. Att han ångrat sig. Att det var ett misstag alltihop. Men telefonsamtalen slutade allt för ofta likadant. Med att Kajsa rev upp sina halvläkta sår. Precis som tidigare. Hon kunde inte hitta orsaken till varför det jämt spårade ur. Anklagelserna trappades successivt upp. Det började alltid med en invändning, "ja, ja du vet som alltid bäst" Sedan var det i full gång för att till slut bli till en orkan som upphörde när någon av dem slängde på luren.

Det var han som velat att de skulle gifta sig, det var han som velat att de skulle skaffa barn. Hon var som en nickedocka i hans händer. Hon hade sagt ja till allt, bara han var lycklig. Det var det enda som betydde något, hans lycka, hans välgång, hans anseende. Hans vänner var hennes vänner. Hans liv var hennes liv. I början hade han stolt visat upp henne. På inbjudningar, fester, mässor, ja överallt där människor träffades. Hon var verkligen vacker, det hade han bedyrat varje dag. Vad belåten hon hade känt sig. De gick hand i hand, oskiljaktiga. Bara döden kunde skilja dem åt. Så kände hon. Sedan tog sonen och gården över allt intresse.

Hon hade offrat karriär, ett eget yrkesliv, för att han skulle bli nöjd. När allt kom omkring, vad visste hon om lycka egentligen. Den gången i biosalongen när hon velat ta hans hand i sin. För henne var lycka en stund av närhet, att känna den andres hud mot sin. Då, i bion, det var då det började. Han spjärnade emot, sedan tog han hennes hand, om än motvilligt, höll den lite slappt. Det fanns inget liv i den, det kände hon. Pliktskyldigt höll han kvar handen i hennes. "Är det något fel" undrade hon när livlösheten i hans hand blev för stark. Han tystade henne med att säga att allt är bra, men kan vi inte se filmen. Hon försökte smeka honom med långfingret på ovansidan av hans vänstra hand. Han drog undan handen. Hon borde förstått att något var galet, hela hennes intuition sade det. Men då, i det ögonblicket, kunde hon inte ens föreställa sig att det fanns en annan person som upptog hans tankar. Han hade haft en jobbig dag på jobbet påstod han. Misstankarna om att han undanhöll henne något växte sig starkare på vägen hem. Han var ovanligt tyst och ville inte gå armkrok, så som de brukade göra. "Vad är det för fel, kan du inte berätta" frågade hon återigen. "Nej, det är inget, bara en jobbig dag, det är allt"

Misstankarna som gnagde i henne blev inte mindre när han plötsligt och oväntat meddelade att han skulle åka bort. Hela kontoret skulle följa med, även hans sekreterare. "Den slampan" skrek Kajsa". Svartsjukan välldes ur henne. "Ska hon med som legat med nästan alla på firman, snälla, gör inte så här mot mig" bad hon. "Jag har stått ut med mycket, men nu orkar jag inte mer, åk inte, jag ber dig. Kan du inte för en gångs skull tänka på mig, och hur bli det med middagen hos mina föräldrar, du lovade att följa med". Hon var desperat, men hennes böner hjälpte föga. Företaget krävde hans närvaro påstod han. "Och förresten så bryr jag mig inte om henne, det vet du". Det var inget som lugnade henne, tvärtom. Hon hade ju sett vilka blickar slampan gav honom. De hade varit på en firmafest för ett tag sedan. Han hade blivit en aning full och då hade hon passat på att bjuda upp. Till råga på allt så hade orkestern spelat en tryckare. Att hon inte skämdes, att han inte skämdes. Hon mindes alltför väl. Alla kunde ju se hur hon tryckte sig mot honom. Hur hon gned sitt sköte mot hans. Hur hans händer sakta letade sig ner mot hennes rygglut, för att till slut stanna där hennes tajta jeans började. Från sitt bord kunde hon tydligt se hur hans högra hand sakta och fjäderlätt smekte över hennes bakdel när de tätt sammantryckta rörde sig till den lågmälda musiken. Hur de pressade sina kinder, kroppar mot varandra. Hon hade inte orkat se mer, hon ville hem, ingenting smakade längre. Hon hade böjt på huvudet, greppat en servett. Bytt strax till en ny, den första var redan blöt av tårar. Hon kände sig maktlös. Den kvällen mindes hon alltför väl. Hon frågade "Älskar du inte mig längre" Han svar var mekaniskt, kallt och utan värde för henne. "Jo, det gör jag" "Varför gör du då så mot mig" "Det var väl ingenting" hade han sagt. "Du överreagerar som vanligt". "Men om det är så viktigt för dig så ber jag om ursäkt och hoppas att du kan förlåta mig" Kajsa stirrade länge, hon kände inte längre igen honom. Hur kunde han ta det så lätt?

Han visste att det var fel. Det stred mot allt att han lovat på bröllopsdagen. Han tänkte på Kent, sonen. Hur skulle han ta det? Men han älskade inte Kajsa längre. Hon var inte längre samma person han gift sig med för snart tio år sedan. Det var en eld som slocknat för flera år sedan och som bara undantagsvis flammade upp. Varför kunde han inte bara säga som det var. Jag älskar inte dig längre. Jag vill skiljas. Jag har hittat en annan. Några få meningar och så skulle det vara över. Men det var för brutalt och skoningslöst. Han var inte sådan. Han visste vilken smärta de orden skulle ge Kajsa. Men var det så mycket bättre det han höll på med

nu? Smusslandet och ljugandet. Frånvaron, både kroppsligen och själsligen från hemmet. Alla påhittade uppdrag som han måste delta i. Självklart skulle det inte hålla i längden. Så mycket förstod han. Kanske var han feg. Men hur skulle han lösa det utan att göra Kajsa illa? Det var en ekvation som inte gick ihop.

Inte hade händelsen på firmafesten gjort saker och ting bättre. Kajsa hade blivit misstänksam och han förstod självklart att det inte hade sett speciellt bra ut. Men den åtrå han hade känt på dansgolvet var något nytt. Något han inte känt på många år. Det fanns en spänning, en attraktion mellan dem som var omöjlig att förbise. Redan veckan efter hade han bjudit ut henne. Frågat om hon var hungrig, om de kunde åka och äta någonstans. Så hade det fortsatt, och så en dag, en kväll efter jobbet hamnade de i hennes lägenhet. Han mindes att de stängde dörren. Hur de kysstes och tryckte sina kroppar mot varandra. Hur han fattade tag om hennes välsvärvade bak. Tryckte sin kropp hårdare mot hennes. De var berusade av upphetsning. Hans händer gled innanför hennes t-shirt och uppför hennes rygg. Han fattade tag om hennes åtsittande t-shirt och drog försiktigt av den. Lät handen försiktig röra vid hennes styva bröstvårtor, smakade på dem, rullade runt dem i munnen. Med den ena handen knäppte han upp knappen på de åtsittande blåa jeansen hon bar. Hans hand smekte sakta mellan hennes ben, ibland bara med fingret ovanför byxlinningen. Hon stönade tyst i hans öra. Försiktigt drog han ner blyxtlåset på hennes byxor. Han fattade tag om byxlinningen och smekte av henne jeansen. Hon särade på sina ben. Sakta och mjukt trängde han in in i henne. De rörde sig rytmiskt under ett hav av känslor. Plötsligt och nästan samtidigt kom de i en ocean av färger. Långsamt sjönk de ihop, utmattade.

Det var som om han levde upp på nytt. Den gnista som legat mer eller mindre i glömska flammade upp med all kraft. En på nytt födelse. En explosion av känslor som legat undertryckta under en massa år. Samtidigt gick Kajsa där hemma och väntade på honom. Det var en tanke som slog honom där han låg ovanpå henne och pustade ut. Samvetet gnagde i honom. Någon gång skulle Kajsa förstå vad som pågick bakom hennes rygg. Det förstod han och den dagen kom fortare än han anat.

Kajsa hade tröttnat på hans lögner och ursäkter. Hon hade bestämt sig för att ta reda på vad som försigick. En dag ställde hon sig utanför hans jobb. Hon stod i ett hörn där hon inte syntes. Det hon såg var inte vad hon vad hon önskade att få se. Hand i hand kom de, slampan från firmafesten, och hennes man. Hon såg hur hon hon kysste honom Hur han besvarade hennes kyss. Sen blev allting svart. Kajsa mindes inget mer. Bara svaga fragment av hur hon sprang fram och drog i någon, slog, skrek och grät samtidigt.

De närmaste dagarna var döljda i ett dunkel. Flytta, skilsmässa och sonen Kent. Ord som för alltid skulle förfölja Kajsa. Han hade varit där och hämtat det mesta av sina saker. Det han inte hämtat hade Kajsa slängt ut. De låg i en stor hög på gården. Om han inte snart hämtade de skulle Kajsa sätta eld på bråten. Elda upp minnena som plågade henne dag och natt.

Sonen Kent var mestadels hos kompisar, när han inte var i skolan. Han kom hem bara för att sova, om han inte sov över hos någon vän. Han orkade inte se sin mamma gå omkring rödgråten där hemma. Inte heller pappan var till någon tröst. Han hade flyttat in hos den nya kvinnan och där ville han inte bo. Skolan gick inte något vidare den heller. Det var svårt att koncentrera sig när världen var i ett kaos. Samtidigt pågick en dragkamp om honom. Vem av dem skulle ha bo hos? Han var ju fjorton år och något hade han väl att säga till om? Han hade blivit en bricka i spelet och hamnat mitt i skottelden och smutskastningen mellan sina

föräldrar. Inte undra på att han föredrog att vara någon annanstans än hemma. Vad hemma nu var. Mer än en gång hoppades han att allt var en mardröm och som han snart skulle vakna upp ur. Varför kunde det inte vara som förut?

Resume'

Pappan skaffade efter en tid en lägenhet i den lilla staden och Kent fann sig snart till rätta där. Sekreteraren, som Kent kallade henne, hade fått ett annat jobb. Det hade inte fungerat mellan henne och pappan och hon hade flyttat från staden. En strimma av hopp uppstod hos Kent när han fick reda på att sekreteraren inte längre var kvar. När dessutom den värsta krigsröken lagt sig och Kajsa och pappan äntligen kunde prata med varandra utan att alltid skrika och gräla så fanns hoppet hos Kent att allting skulle återgå till det normala. Tiden fick utvisa vart det bar hän.

Jari Riikonen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jari Riikonen med Poeter.se id #25464 innehar upphovsrätten